

TOPAZ

SE-ED
สัญญา **รัก**
ข้ามกาลเวลา
Promises In Time

ณริษา

Promises in Time : สัญญารักข้ามกาลเวลา

โดย ณริยา

TOPAZ สำนักพิมพ์ทอปัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย ณริยา © พ.ศ. 2563

ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์ หรือกระทำการอื่นใด โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ณริยา.

Promises in Time : สัญญารักข้ามกาลเวลา.-- กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น. 2563.
424 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

Barcode (e-book) 9786160839025

ผลิตและจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2826-8000

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com
ค้นหาหนังสือที่ต้องการ ได้เร็ว ทันใจ ที่ www.se-ed.com

ขอขอบคุณ

พลเรือตรีเกรียงไกร คุภะมานพ
ผู้ที่ได้สร้างแรงบันดาลใจและเป็นกำลังใจ
ในการเขียนนวนิยายเรื่องนี้

คำนำ

แรงบันดาลใจมาจากคำว่า “Promises In Time” ผู้เขียนจึงนำความหมายลึกซึ้งมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยาย โดยใช้สถานที่จริงคือเทือกเขา สอยดาว จังหวัดจันทบุรี ที่ผู้เขียนนั่งมองจากระเบียงบ้านอยู่นานหลายปี ตัวละครสร้างจากเรื่องราวที่ใกล้เคียงกับความจริงทั้งในประวัติศาสตร์และปัจจุบัน เพื่อถ่ายทอดออกมาจนเป็นสายสัมพันธ์อันซับซ้อนของปัจจุบันและอดีต

ผู้เขียนตั้งใจสร้างอุปนิสัยของตัวละครให้เห็นถึงคุณค่าของมนุษย์ที่ถูกลบรรมอย่างมีศีลธรรมดีงามและไม่มองข้ามความเชื่อในสิ่งลึกลับที่มีคู่มา กับสังคมเรามายาวนาน เพื่อทำหน้าที่จากพันธะที่เคยมี ที่ได้ให้คำมั่นสัญญาเอาไว้กับ “แม่นางไปรลี” เมื่อสองร้อยปีมาแล้ว

ความรัก ความรักดี ความเสียสละ ต่อคำสัญญาที่ให้ไว้ สำคัญยิ่งกว่าชีวิต

ติดตามความรักของขุนไกรและรัศมีจันทร์ ที่ชะตาลิขิตให้กลับมาช่วยกันฟันฝ่าอุปสรรคตั้งแต่ต้นจนถึงบั้นสุดท้าย จากคำมั่นสัญญาที่ประกอบด้วยความรัก ความอาลัย และความตาย คำสัญญาที่ไม่เคยถูกทำลาย หรือจืดจางลงตามกาลเวลา แต่ยังคงรอคอยเวลาเพื่อที่จะหวงคืนคำสัญญา

ณรียา สุกมานพ

บทนำ

เนินเขาสูงชันลูกนั้นเป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาสอยดาว ที่เลื้อยทอดยาวเหยียดสุดสายตาไปตามขอบฟ้าสีครามสดใส ภูเขาเบื้องหน้าส่วนใหญ่มีก้อนหินสีเขียวคล้ำด้วยตะไคร่น้ำไหลตั้งชันขึ้นมา

ทุกครั้งที่มัลมภูเขาพัดผ่าน จะเกิดเสียงหวีดหวิวราวกับเสียงร้องของภูตผีปีศาจ เส้นทางเดินที่ถูกกาลเวลาทำลายเลี้ยวลดคดเคี้ยวไปตามไหล่เขานานนับร้อยๆ ปี ทำให้ยากลำบากในการเดินทางขึ้นมา

กลิ่นหอมของกล้วยไม้ป่านานาชนิดส่งกลิ่นฟุ้ง ต้นไม้สูงขนาดใหญ่ ลำต้นและกิ่งก้านถูกปกคลุมด้วยพืชจำพวกเฟิร์นและเถาวัลย์ที่เกาะเลื้อยเพื่อหาแสงอาทิตย์ ใบหนาที่บเปียดเสียดแทงยอดขึ้นแย่งแสงเจิดจ้าเหนือยอดไม้สูงลิบลิว ต่ำลงไปเบื้องล่าง ผืนป่าซ้อนกันแน่นขนัด พื้นดินชื้นแฉะเต็มไปด้วยยวบ เห็บป่า รวมถึงสัตว์เลื้อยคลานน่าขยะแขยง ที่รวมกันอยู่อย่างแออัดมานานนับร้อยปี...

พื้นดินที่แทบจะไม่มีโอกาสได้รับแสงอาทิตย์เลยทั้งปีทั้งชาติ
ลึกลงไปในหุบเขาที่ห่างไกลจากที่มนุษย์เคยพบ หรือจะมีเฉพาะมนุษย์
บางคนเท่านั้นที่ถูกกำหนดให้เข้ามาพบเห็น...
มันอาจเป็นชะตากรรมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของคนผู้นั้น...

สิ่งก่อสร้างที่ยากจะเรียกว่างานศิลปะของยุคสมัยใด ตั้งตระหง่าน
ท่ามกลางแมกไม้หนาที่บรกดงไปด้วยกลุ่มเถาวัลย์ที่เลื้อยถักทอปกคลุม
ราวกับปราการเข้มแข็งที่ปกป้อง **‘มัน’** ให้รอดพ้นจากสายตามนุษย์หรือ
ภัยพิบัติตามธรรมชาติที่อาจทำลายรูปลักษณ์ของสิ่งที่เรียกว่า **‘ธรรม’**

รูปร่างสิ่งนั้น มองดูคล้ายมนุษย์ ที่ผสมผสานโครงสร้างของสัตว์เข้า
ไว้ด้วยกัน ราวกับเป็นผลผลิตที่อุบัติขึ้นจากการผสมของคนที่สัตว์เดรัจฉาน
ก็ไม่ปาน

ความน่าสะพรึงกลัวแผ่อยู่ทั่วสิ่งก่อสร้างนั้น... ไม่ว่าจะป็นหน้าตาที่
ดูตันราวกับปีศาจร้ายจากขุมนรก ที่อยู่ในภาพวาดหนังสือนิยายอสูรของ
พุทธศาสนา ทั้งรูปร่างก็ใหญ่โตเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อมนุษย์ทั่วไปจะพึง
มี หรือแขนขาของสิ่งนั้นที่ละม้ายคล้ายของสัตว์ที่พิกลพิการ...

ท่าทางที่ถูกแกะสลักให้อยู่ในท่าหนึ่งอย่างๆ เหมือนพร้อมที่จะกระโจนไปข้างหน้า ใบหน้าที่ถูกกำหนดให้เหมือนนรากับเต็มไปด้วยความหึงงาไสไ่ในความเ็นตัวตนที่แท้จริงของ ‘มัน’

ในวันทีอากาศปลอดโปร่งเช่นนี้ ดากลมโตล็ดำสนิท มองตรงไปเบื้องหน้า สู่ถิ่นกำเนิดที่จากมา หมู่บ้านโบราณในกำพฐา ดวงตาตุล็ดำกลับและเต็มไปด้วยพลังอำนาจชั่วร้ายอย่างยากเกินจะอธิบาย...

โครงร่างแกะสลักให้เป็นมัดกล้ำมบิดเบี้ยวไล่เรื่อยเป็นแนวไปตามแขนและขา มองดูราวกับของจริง มือเท้าทีใหญ่โตกว่าของมนุษย์ทั่วไป เต็มไปด้วยปุ่มปมปูดโปนคล้ายเส้นเลือด ซึ่งดูเหมือนของจริงอย่างเหลือเชื่อ...

สิ่งนี้ถูกสร้างให้มีรูปร่างไม่สมส่วน ลำตัวช่วงบนมีไหล่กว้าง และมีแขนทียาวไม่รับกันกับลำตัวช่วงล่างทีมีช่วงขาสั้นกว่าความน่าจะเป็น...

ลักษณะสำคัญของสิ่งทีถูกสร้างขึ้่นนี้ น่าจะมีความหมายทีจะสื่อหรือเป็นตัวแทนในความเชื่อ ของกลุ่มชนทีเคยอาศัยอยู่ในแถบนี้มานานนับร้อยปี มันถูกแกะสลักจากไม้กฤษณาสีด่ำทั้งต้น ตั้งตระหง่านอยู่บนส่วนทีเป็นหน้าผาหินแกรนิตหันหน้าสู่ทิศตะวันตก...

ราวกับจะหันหน้าหนีจากความตึงเครียด และแสงสว่างจากทางทิศตะวันออก

มันสูงถึง 40 ฟุต หลังค่อมโค้งงออยู่ในท่าที่พร้อมจะกระโจน
ความสูงและความใหญ่โต ประกอบกับความน่าสะพรึงกลัวที่ถูกสร้างสรรค์
ขึ้นนี้ ทำให้ยากที่จะตัดสินให้เป็นอย่างอื่นได้ว่า... สิ่งนี้ไม่น่าที่จะเป็นตัวแทนของ
ฝ่ายธรรมะ...

วันเวลาที่ผ่านไปอย่างเนิ่นนาน ทำให้ไม้กฤษณากลายเป็นหินดำสนิท
ราวกับว่า 'มัน' ได้แก่เฒ่าไปตามกาลเวลาที่ผ่านไปเช่นกัน

SE-ED

เสียงย่าเท้าอย่างพร้อมเพรียงกันของแถวทหาร ดังขึ้นพร้อมกับคำปฏิญาณตนที่เปล่งออกมาจากหัวใจของทหารใหม่ ท่ามกลางบรรยากาศยามเช้าที่หนาวเหน็บของขุนเขา ซึ่งโอบล้อมที่ตั้งของชุดหน่วยทหารพรานในภารกิจเพื่อป้องกันการรุกรานล้าทธิปไตยในพื้นที่ด้านตะวันออกตลอดแนวตะเข็บชายแดนไทย-กัมพูชา

นายทหารร่างสูง ผู้เป็นหัวหน้าชุดปฏิบัติการณ์ ยืนนั่งรับฟังเสียงที่เปล่งออกมาอย่างพร้อมเพรียงกันด้วยหัวใจเต็มเปี่ยมด้วยเลือดรักชาติ

“ผู้กองครับ”

เสียงนายทหารผู้รับผิดชอบทหารใหม่ดังขึ้นพร้อมกับการทำความเคารพค่อยๆ จุดดึงความคิดของนายทหารหนุ่มให้กลับคืนความเป็นจริงตรงหน้า

“ผมควรพาทหารใหม่เข้าพักแรมในป่าเพื่อเป็นการต้อนรับดีใหม่ครับ มีหลายคนที่มาจากทางอีสานและไม่เคยเข้าป่าเลย ท่าทางพวกเขาตื่นเต้นมากที่จะได้สัมผัสกับความเป็นธรรมชาติที่แท้จริงของป่าเขตฝน”

“ไม่โหดร้ายเร็วไปหน่อยหรือหมวดบำรุง เดี่ยวจะพาลกลัวหรือเป็นไข้ป่ากัน จะยังลำบากพวกครูฝึกซะเองนะ”

เสียงเจือหัวเราะของเจ้านายที่เหมือนจะเห็นด้วยกับความคิดของลูกน้องคนสนิท ยืนกอดดอกมณฑูแถวทหารด้วยใบหน้าเป็นสุขอย่างยิ่ง

ทหารใหม่แต่ละรุ่นล้วนสร้างความประทับใจ ความอึดอ้อมใจ และทั้งความทรงจำที่ดีๆ ไว้ในที่นี้

เขาไม่เคยเบื่อที่ได้อบรมสั่งสอนและเคี่ยวเข็ญอย่างอดทน การฝึกทั้งกายและใจตลอดเวลาสองปี เปลี่ยนให้เด็กหนุ่มรุ่นแล้วรุ่นเล่าเหล่านี้กลายเป็นลูกผู้ชายเต็มตัว ที่มีหัวใจพร้อมที่จะสละชีพเพื่อแผ่นดินเกิดด้วยความจงรักภักดีอย่างสุดชีวิต

“ไม่โหดหรอกครับ ทหารใหม่ชุดนี้ท่าทางจะอึดน่าดู ไม่มีใครทำทางอ่อนแออย่างชุดที่ผ่านมา หรืออาจจะยังไม่แสดงออกก็ได้ ผมจะคอยสังเกตดู”

ผู้ควบคุมหนุ่มหัวเราะสั้นกระซิบเบาๆ ตอบด้วยสีหน้าเบิกบานไม่แพ้เจ้านาย แววตาสดใสเมื่อพูดถึงวันเก่าๆ ในการฝึกเด็กหนุ่มผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับกฎเกณฑ์อันเคร่งครัด

“สองอาทิตย์แรก ผมตั้งใจจะพาเข้าไปแค่สถานที่ที่หนึ่งครับ ยังไม่อยากทำให้พวกเขากลัวการฝึกหนักที่จะตามมา”

ผู้หมวดหนุ่มตอบเจือด้วยเสียงหัวเราะ

“ตามใจนะ ผากบำรุงดูแลด้วย ผมลาพักสามอาทิตย์ว่าจะขึ้นเขาโน่น คราวนี้ตั้งใจจะขึ้นให้ถึงยอดเลย”

เจ้านายพยักหน้า ตอบเสียงดังกังวานอย่างเห็นด้วยเต็มที่

สายตาผู้พูดแลไปยังเทือกเขาที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้า ความนึกคิดวนเวียนอยู่กับความฝัน ที่ดูเหมือนจะผูกพันกับขุนเขาแห่งนี้อย่างประหลาด เขาตั้งความนึกคิดกลับคืนมาเมื่อได้ยินเสียงลูกน้อง แต่ยังไม่ละสายตากรจากเทือกเขาเบื้องหน้า

“ได้ครับ ไม่ต้องเป็นห่วงทางนี้ ผู้กองไม่ได้ลาพักมานานแล้ว ขอให้สนุกนะครับ ไปคนเดียวเหมือนเดิมหรือว่ามีเพื่อนไปด้วยครับคราวนี้”

ลูกน้องคนสนิทที่ทำงานร่วมกันมานานหลายปีโน้มกายค้ำบ รู้ซึ่งถึงความรักสันโดษ และสัญญาชตาฎาณการผจญภัยที่ซ่อนอยู่ในตัวของเจ้านายเป็นอย่างดี แม้บางส่วนจะเป็นเพียงเพื่อเติมเต็มความอยากรู้อยากเห็นของความฝันประหลาด

“คนเดียวน่าจะสะดวกกว่า เพราะยังไม่รู้ว่าจะขึ้นวันไหนลงมาวันไหน ชวนเพื่อนไปด้วยเขาจะเบื่อบ้าง แต่ก่อนอื่นผมต้องเข้ากรุงเทพฯ ก่อน”

เสียงพูดจริงจังหยุดลงชั่วคราวราวกับจะคิดหาคำพูด

“ยังไม่ได้ไปหาแม่เลยตั้งแต่กลับมา คงโดนบ่นเป็นกระบวนง่า”

เสียงพูดพร้อมกับลอบถอนใจเบาๆ

“ขอบใจมากบ่ารุง ขอให้โชคดีกับการฝึก อย่าลืมนดูแลตัวเองดีๆ นะแล้วเจอกัน”

เวลาในช่วงเช้าผ่านไปอย่างรวดเร็ว แสงแดดแรงกำลังคืบคลานเข้ามา ผู้กองหนุ่มรับการทำอาหารแล้วเอื้อมมือไปบีบไหล่ทหารคู่ใจ สายตายังคงจ้องมองทหารใหม่อยู่ชั่วอึดใจ ก่อนหันหลังกลับเข้าห้องทำงานที่เป็น

เรื้อนไม่ซั้ันเดี๋ยว หลังคามุงด้วยหญ้าคาด้วยจงใจให้เข้ากัับสภาพเวดล้อม
ที่เป็นป่าทึบโดยรอบ

โครงการทหารพรานแห่งนี้จัดตั้งซึ้นในปี 2521 ในขณะที่เขาไปปฏิบัติ
ภารกิจการพิเศษในตะวันออกกลาง

นานมากแล้วที่เขาได้ให้คำสัตย์ปฏิญาณในวันที่ตัดสินใจก้าวเข้าสู่
การเป็นทหารอาชีพซึ่งพ่อแม่หลายคนไม่ยอมให้ลูกหลานได้เป็น

คำปฏิญาณที่ยังคงก้องอยู่ในโสตประสาทนับจากวันนั้น... และยังคง
ยึดมั่นตราบเท่าชีวิตที่ยังมีลมหายใจ...

“ข้าพระพุทธเจ้าฯ จะรักษามรดกของพระองค์ท่านไว้ด้วยเลือด...”

SE-ED

**‘ขุนไกร’ นายทหารหนุ่มแห่งกองทัพเรือ หน่วยนาวิกโยธิน ที่เพิ่ง
จะได้ลาพักหลังจากภารกิจลับอันตึงเครียดและอันตรายในตะวันออกกลาง**

ตลอดระยะเวลาหนึ่งปีที่ประจำอยู่ในตะวันออกกลางนั้น ไม่มีแม้
สักวันที่เขาจะไม่คิดถึงบ้าน คิดถึงขุนเขา และป่าที่บ ซึ่งไม่สามารถหาได้เลย
ในบริเวณที่เขาประจำการอยู่ รอบกายมีแต่ความกันดารแห้งแล้ง ฝุ่นทราย
ลอยฟุ้งที่ปะปนอยู่ในบรรยากาศแทบจะตลอดเวลา ทำให้ความเครียดที่มี
อยู่เพิ่มมากขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

เขารักการผจญภัยและใช้ชีวิตในป่า มันเป็นสิ่งที่เขาโหยหาทุกครั้ง
ที่มีโอกาสลาพัก เขาหลงใหลการท่องป่า รวากับว่าเขากำลังค้นหาอะไรบางอย่าง
ที่คอยให้เขากลับไปค้นหา

หลายครั้งในขณะที่เขาประจำการที่ตะวันออกกลาง เขาฝันเหมือนกัน
เกือบทุกคืน คำคืนที่รวกับไม่มีที่สิ้นสุด ความเหงา ความเปล่าเปลี่ยว
เดียวดาย ท่ามกลางผืนทรายสีทองอันโหดร้ายที่บันทอนร่างกาย และ
แม้กระทั่งจิตใจของผู้ที่เข้มแข็งที่สุด

เสียงรอนเท้าคอมแบตย่ำทราวย หยุดที่หน้ากระโຈມที่ฟักท่ามกลาง
ทะเลทราวยร้อนระอุ พร้อมเสียงเรียกที่ตื่นตระหนก

“ผู้กองครับ... ผู้กอง... ตื่นครับ...”

เรือตรีบำรุงเรียกเสียงดังด้วยความกังวล เมื่อไม่มีเสียงตอบจึง
ตัดสินใจเปิดประตูกระโຈມเข้าไป

ร่างบนเตียงสนามพลิกไปมาคล้ายกำลังต่อสู้ มือไม้ยกขึ้นปกป้อง
เสียงร้องครีตคราดติดอยู่ในลำคอ

“ผู้กองครับ... ผู้กอง...” หมวดบำรุงเรียกพลางเขย่าไหล่ทั้งสองข้าง
แรงๆ

ขุนไกรสะดุ้งผวาขึ้นทั้งตัว ร่างแข็งที่ขยับเขยื้อนไม่ได้ชั่วอึดใจ
เหงื่อเหนียวซึมเต็มหน้า ดวงตาเบิกโพลงมองไปข้างหน้าอย่างเลื่อนลอยไร้สติ

“ตื่นครับ... ตื่น... ฝันร้ายอีกแล้วหรือครับ”

เสียงเรือตรีบำรุง นายทหารคนสนิทเต็มไปด้วยความร้อนรน แหวตา
ตื่นกังวล

น้ำเสียงที่เป็นห่วงเป็นใยของบำรุง เรียกจิตและสติสัมปชัญญะที่เตลิด
กระเจิดกระเจิงของขุนไกรให้กลับมาอีกครั้ง เขาได้แต่พยักหน้า สองมือ
กุมขมับ วางแขนบนเข่า กวาดตามองไปรอบๆ สมอมนิ่งง สับสน ไม่แน่ใจ
ว่ายังอยู่ในความฝัน หรือในความเป็นจริง

ภาพชายแก่ ร่างผอมแกร็น ยืนคร่อมอยู่บนเตียงแล้วโหม่มตัวก้มลง
ดวงตาดำลึกล้ำไร้เงาจ้องมอง เขารับรู้ได้ถึงความเกลียดชังที่แผ่ออกมาจาก
ชายประหลาดผู้นั้น

หน้าแปลกที่คราวนี้ทุกอย่างดูเหมือนราวกับเกิดขึ้นตรงหน้า ชุนไกร ถึงกับยืนสั่นหลังวาบ เขาเหวี่ยงเท้าลงข้างเตียง กำลังใจเกือบสูญสิ้น มือที่เสยผมสั้นระริก สองมือกุมขมับที่ปวดแทบจะระเบิดแน่น

“คราวนี้จำได้ไหมครับว่าฝันเห็นอะไร ทำทางผู้กอง... เอ้อ... หวาดกลัวมากกว่าครั้งก่อนๆ ”

บำรุงพูดเบาๆ สายตาจับจ้องหน้าซีดเผือดอย่างเป็นห่วง ชุนไกร ลูบหน้าอย่างงงๆ ลังเลอยู่จิตใจ ระบายลมหายใจเชือกใหญ่ ก่อนจะเงยหน้า มองทวารคูใจ แล้วเรียบเรียงคำพูดอย่างใช้ความคิด ยกมือเช็ดเหงื่อหน้าผาก ความหวาดกลัวที่เชื่อมโยงกับความฝันถูกเก็บเก็บซ่อนไว้ค่อยคลายลง

“ฝันเห็นผู้ชายแก่ที่ต้องการจะฆ่าผม ทำทางเขาเกลียดชังผมมากๆ ”

หมวดบำรุงมองเห็นอารมณ์หวาดหวั่นนับใบหน้าของเจ้านาย

“ผู้กองได้เคยรู้จัก หรืออาจจะเจอเขามาก่อนมั๊ยครับ”

บำรุงนั่งลงขัดสมาธิฟังอย่างสนใจ เขาไม่เคยคิดว่าเจ้านายเพื่อเจ้า เรื่องนี้เกิดขึ้นหลายครั้ง นับตั้งแต่มาประจำการด้วยกันที่นี่ ทุกครั้งเหมือนเจ้าตัวไม่ยอมอธิบายอะไร

“คิดว่าไม่เคยนะ แต่ทำไมสายตาของเขา ถึงได้แสดงความจงเกลียดชังผมมากมายเหลือเกิน แต่ที่หน้าแปลกกว่านั้นคือดวงตาของเขาไม่มีเงาเลย ไม่เหมือนดวงตามนุษย์”

ชุนไกรเอ่ยเบาๆ อย่างไม่ค่อยมั่นใจ ขนยังลุกกับภาพลักษณ์ของชายแก่ ทำให้เกิดความเชื่อว่าเป็นความฝันที่มีมูลความจริงบางอย่าง

“บำรุงคิดว่าผมบ้าไปแล้วหรือเปล่า ภาพมันชัดเจนเหมือนไม่ใช่ความฝัน เหมือนเขามายืนค้ำหัวอยู่ตรงนี้ แล้วยังพูดกับผมด้วยภาษาแปลกๆ น่าเสียวก็ก้าวร้าวโกรธเคือง แต่งตัวก็แปลก มีเพียงผ้าเตี่ยวผืนเดียว ไม่ใส่เสื้อ”

ขณะครุ่นคิด ผิวหน้าเข้มจากเปลวแดดดูซีดเผือดตัดกับรอยเขียวจางๆ ที่ปลายคาง นัยน์ตากว้างสีน้ำตาลเข้มแห่งผาด มองมายังทหารคู่มือตรงหน้าอย่างหาที่พึ่ง

“ผมรู้จักผู้กองมานาน เคยร่วมปฏิบัติการเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายก็หลายครั้งไม่เคยเห็นผู้กองกังวลอะไรมากเท่าครั้งนี้เลยครับ”

หมวดบำรุงพูดอย่างตริกตรงด้วยท่าที่สงบ แม้วาในใจจะเร้าร้อนด้วยความวิตก แต่ไม่ต้องการให้เจ้านายต้องกังวลไปด้วย

ความเงียบปกคลุมทั่วบริเวณ แสงสว่างรำไรของเช้าวันใหม่เริ่มแล้ว ทั้งสองสนทนากันอีกหลายประโยค ภายใต้ความรู้สึกรังเกียจ สายตาของทั้งคู่เหม่อมองยาวออกไปยังผืนทรายที่ทอดยาวสุดลูกหูลูกตา

“บำรุง... ผมสังหรณ์ใจว่าจะต้องมีเรื่องไม่สู้ดีเกิดขึ้น ผมจะขอลาพักเราจะกลับบ้านกัน ผมทนความเคັงคว้างเหมือนกำลังว่ายวนอยู่กลางทะเลไม่ได้อีกต่อไป”

ชายหนุ่มตัดสินใจเอ่ยเบาๆ ในที่สุด น้ำเสียงที่หลุดออกมาค่อนข้างกระด้าง แกวต่ายยังคงตื่นงงในตัวชายแปลกหน้าที่เห็นในฝัน

“ครับผู้กอง ผมว่าดีกว่าอยู่ที่นี่ด้วยความหวังไหวหวาดกลัวอย่างหาเหตุผลไม่ได้ มันทำให้เป็นทุกข์ไม่รู้จบสิ้น”

บำรุงถอนใจหนักๆ ไบหน้าที่ร้อนผ่าวมองหน้าซีดเขียวของนายบอกได้ว่าเจ้าตัวกำลังหนักใจอย่างยิ่ง

“กลับไปตามล่าหาว่าสิ่งนั้นมันคืออะไรกันแน่ เป็นแค่ความฝันที่คอยคุกคามหรือเป็นชะตากรรม... ผมไม่อยากที่จะยอมอยู่กับความไม่รู้ ถ้ามันยังพอมีหนทาง”

น้ำเสียงขุนเกรบอกความขมขื่น เดินวนไปมา ยอมรับกับวิบากกรรมที่กำลังบีบคั้น พลังถอนหายใจเฮือกใหญ่ สีหน้าอ่อนเพลียเหนื่อยล้า

กวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องโถงที่เห็นมาจนชินตา แต่วันนี้มันดูแปลกตาไปได้อย่างไรก็ไม่รู้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็เหมือนเดิม แต่ขณะนั้นมันสร้างความอาดูรที่จะต้องจากไป

บำรุงพยักหน้าอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง หลายปีที่ทำงานร่วมกัน เจ้าหน้าที่เป็นคนที่มีเหตุผลอย่างที่สุด ไม่เคยห้วนไหว่กับอะไรง่าย ๆ และพูดแต่สิ่งที่ถูกต้องจริงๆ เท่านั้น นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นเขาเฝ้าแต่หมกมุ่นครุ่นคิด ไม่สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้

“ดีแล้วครับที่ผู้กองยอมรับได้ มีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้มั๊ยครับ”

ขุนไกรสิ้นศรัทธาเบาๆ บางสิ่งรบกวนจิตวิญญาณในเวลาหลับ ผันถึงและเมื่อรู้ตัวก็ตื่นขึ้นในที่อื่นๆ ที่ไม่ใช่ที่นอน หลายครั้งที่เขาพบตัวเองตื่นขึ้นในตู้เสื้อผ้า หรือบางครั้งในโรงรถซึ่งห่างจากที่เขาอนไม่ใช่ร้อย

แต่สำหรับเขา... นาวาตรีขุนไกร ด้วยวัยสามสิบเศษ เขาเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง และไม่เคยกลัวสิ่งลึกลับ ไม่เชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ แต่เขากลับรู้สึกกังวลกับการเดินละเมอ และพบตัวเองตื่นขึ้นในที่ที่ต่างออกไป

ครั้งหนึ่งเขาตื่นขึ้นในตู้เสื้อผ้า ในฐานะปฏิบัติการที่มีความปลอดภัย เหมือนกับว่าเขาหลบซ่อนตัวเองจากบางสิ่งที่ทำให้เขากลับในเวลาหลับ บอกไม่ได้ว่ากลัวอะไร ในความฝันที่ยิ่งเหยิงยากที่จะจดจำ เหมือนกับว่าไม่ได้ฝัน แต่เขาลุกไปซ่อนตัวจากบางสิ่งบางอย่างที่ตามคุกคาม

เขาฝันร้ายซ้ำๆ ในเรื่องเดียวกัน บ่อยครั้งที่สะดุ้งตื่นกลางดึก เพราะได้ยินเสียงเรียกเป็นภาษาที่ไม่คุ้นหู เสียงเรียกที่ตั้งอยู่ในหัว และไม่เคยชัดเจนในความฝันอันเลื่อนราง

เสียงแว่วอนของผู้หญิง และเสียงข่มขู่ดุดันของผู้ชายแก่ ด้วยภาษาพูดที่หนักเบาคล้ายเสียงกระซิบในบทสวด...

หลายครั้งที่ชายหนุ่มล้มลงที่จะหลับ มันเป็นเรื่องที่เขาต้องหาคำตอบให้ได้ บางสิ่งบางอย่างกำลังรอคอยและจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา แม้พยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องนี้มาโดยตลอด

บางสิ่งหรือบางสถานที่ที่ต้องค้นหา มันรบกวนจิตใจให้ปั่นป่วน หงุดหงิด ฟุ้งซ่าน จนต้องตัดใจลาพักจากภารกิจที่แสนจะหนักหน่วงในช่วงหนึ่งปีเต็มที่ยากจะหาความสงบได้

ในกระโจมที่พัก ท่ามกลางทะเลทรายที่เว้งว่าง แสงสีเหลืองอ่อนสว่างจ้าแผ่กระจายไปรอบๆ ขุนไกรมองเห็นแวตาทอประกายพร้อมรอยยิ้มจางๆ บนใบหน้าทหารคูใจ ทั้งคู่ต่างนั่งอยู่ในความเงียบ ชายหนุ่มทิ้งตัวลงในเก้าอี้ไกล่ๆ เอนหลังแล้วระบายลมหายใจออกมาเบาๆ

ความรู้สึกตึงเครียดคลายลงได้อย่างมากที่ได้เผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ว่ามันจะสร้างความวิบัติให้เกิดขึ้นมากสักเพียงไรก็ตาม

เขามองเห็นแววแห่งความเห็นใจปรากฏในแวตาทอของทหารคูใจ และรอยยิ้มแห่งความโล่งอก จะด้วยอะไรก็ตามทั้งสองตระหนักได้ว่า การมีชีวิตโดยไม่สนใจกับเสียงจากจิตใต้สำนึกที่ไม่ยอมให้เรามีความสุขยอมได้แต่ทุกข์ บัดนี้ถึงเวลาที่ชะตากรรมได้กำหนดไว้แล้ว

หมวดบารุงรีรออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหายไปแล้วกลับมาพร้อมเครื่องเต็มทั้งสองยกขึ้นจิบและยิ้มให้กันด้วยความโล่งใจ

ขุนไกรกลับมาอยู่กับพ่อแม่อีกครั้ง หลังจากความสัมพันธ์กับสาวสวย ตาคม ผิวสีแทนคนนั้นจบสิ้นลงเมื่อเธอตัดสินใจแต่งงานกับเพื่อนนายทหารของเขา เพราะภารกิจลับในตะวันออกกลางทำให้เธอหนีไม่ไหว หรือเธออาจจะกลัวการเป็นหม้ายถ้าต้องแต่งงานกับนักรบที่จริงจังในอาชีพที่เขารัก

ความเบื่อน่ายในความรักที่แสนเปราะบาง มากพอที่จะทำให้เขาไม่สามารถที่จะทนอยู่ในบรรยากาศเดิม สถานที่เดิม ที่เคยมีช่วงเวลาแห่งความสุขด้วยกัน ทนเห็นสิ่งของที่เคยใช้หรือมีส่วนร่วมไม่ได้ กลัวความรู้สึกขมขื่นที่ยังคงฝังอยู่ในจิตใจ และยังคงต้องต่อสู้กับความหวาดหวั่นที่คุกคามชีวิตอยู่ในขณะนี้

เขาจึงต้องชมซานกลับมาอยู่ในบ้านหลังใหญ่ของครอบครัวที่เคยอยู่ตั้งแต่เกิด การเผชิญกับความจริง มันช่วยให้อารมณ์ที่ตึงเครียดของหัวใจค่อยๆ หลากลง แม้ความจริงแล้วมันกลับไม่ได้เป็นอย่างที่คาดหวัง

อาจเป็นเพราะ... ชีวิตรักมันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ อย่างที่เราหวังจะให้มันเป็นเช่นนั้น

บ้านที่เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์ ไม่มีอิสระแม้ในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่น เวลานอนต้องนอน เวลาตื่นต้องตื่น ไม่มีข้อแม้อะไรทั้งสิ้น ไม่ค่อยมีเสียงหัวเราะ บรรยากาศเดิมๆ ที่แม่เวลาจะผ่านมานั้นนานก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง แต่ว่าอาหารที่อร่อยที่สุด...

แม่เป็นใหญ่ในบ้าน ทุกอย่างต้องอยู่ในความควบคุม ไม่มีลูกคนไหนเถียงเอาชนะแม่ได้ แม้แต่พ่อเองก็คร้านที่จะเอาชนะ ในเมื่อแม่ดูแลทุกอย่างได้เป็นอย่างดี ทำให้พ่อสบายใจไม่ต้องเหนื่อย พ่อก็ยอมแม่ได้ทุกอย่าง

หลังจากได้อุ่นมตีให้ลาพัก เขาตัดสินใจเก็บกระเป๋าเข้าไป เพื่อที่จะได้อยู่กับตัวเองอีกครั้ง หรือเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความจำเริญในชีวิตคนเมืองที่แสนจะวุ่นวาย อึดอัด

ความตึงเครียดจากภารกิจ ความซึมเศร้าเปล่าเปลี่ยวใจ เข้าครอบงำทั้งหลับและตื่น ผันร่ายที่ไม่เคยจำได้ ไม่รู้จะอธิบายให้ใครฟัง ทำให้

เหนื่อยหน่ายทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่อยากพบเจอผู้คน และไม่ต้องการ
ตอบคำถามอะไรต่างๆ นานา ที่แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่สามารถตอบไม่ได้

บางครั้งมันก่อให้เกิดความหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก แต่ด้วยเป็น
คนที่มีความจิตใจเข้มแข็ง มันคง ทำให้ชายหนุ่มข่มขู่ความหวาดหวั่นไปข้างใน
อย่างแนบเนียน

ข้าวของจำเป็นเตรียมพร้อมที่จะออกเดินทาง วางกองอยู่ข้างรถจักรยาน
ตรวจเช็คจนแน่ใจว่าไม่มีสิ่งอะไรที่สำคัญสำหรับการใช้ชีวิตในป่า ฟังสว่างเร็วกว่า
วันอื่นๆ เสียงอีกาหลายตัวร้องลั่นอยู่ใต้เงาไม้รอบบ้าน บางตัวโผล่ขึ้น
ท้องฟ้าท่ามกลางอากาศสดใสที่ชายหนุ่มไม่ได้สัมผัสมานานหลายปี

เขาแลไปเห็นมารดาเดินออกมาสมทบ ด้วยสีหน้ากังวลแฝงความ
ไม่พอใจอย่างมาก

“คราวนี้จะไปกี่วันล่ะ และจะไปถึงไหนกัน”

เสียงเข้มของมารดา และแวตาคูที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไม่ว่าเขาจะ
อายุเท่าไร ทำให้ต้องลอบถอนใจ ได้แต่หนึ่งเหมือนจนด้วยถ้อยคำ สีหน้า
น้อยๆ

“ผมลาพักได้สามอาทิตย์ครับ”

คำตอบซึ่งไม่ได้ทำให้มารดารู้สึกดีขึ้นแม้แต่น้อย แต่กลับเพิ่มความ
ไม่พอใจมากยิ่งขึ้น

“แล้วจะไปทำไมล่ะ ไม่พักผ่อนอยู่บ้าน นานๆ กลับมา น่าจะอยู่ดูแล
บ้านให้แม่ นี้อะไรไปเที่ยวซะอย่างนั้น ลูกนะลูกไม่เคยห่วงแม่เลย”

เสียงมารดายิ่งเข้มขึ้นเหมือนทุกครั้งที่ถูกขัดใจ

“แล้วผมจะรีบกลับนะครับ”

คำตอบที่สั้นและสุภาพ ไม่ให้ความกระจ่างชัด ทำให้มารดาหงุดหงิด และกังวลเพิ่มมากขึ้น

แม่ที่เป็นใหญ่ในบ้าน ปกครองบ้านและลูกๆ ให้อยู่ในระเบียบโดยไม่เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของลูกๆ ที่เป็นผู้ใหญ่ขึ้น แม่ยังคงต้องการที่จะควบคุมลูกๆ ให้อยู่ในคำสั่งเหมือนอย่างเคย ร่างท้วมของท่านเดินวนไปมารอบรถ สอดสายสายตาไปยังข้าวของที่กองรวมกันอยู่อย่างซัดตาซัดใจ

“ไม่ไปไม่ได้หรือ แม่รู้สึกใจคอไม่ดีเลย”

แม่เริ่มใช้ไม้ตายเดิมๆ ที่เคยได้ผลมาตลอด

“แม่ก็พูดแบบนี้ทุกครั้งที่ผมจะออกจากบ้าน” ลูกชายตอบยิ้มๆ

“นั่นสิ! จะให้แม่พูดอย่างอื่นหรือไง” แม่ยังคงพยายามที่จะยับยั้งเขาไม่ให้ออกจากบ้าน

“ผมนัดกับเพื่อนๆ ไว้แล้วครับ” เขาจำใจพูดไปด้วยความรู้สึกอึดอัดใจ

“นัดกับเพื่อนคนไหนล่ะ แม่โทร.ไปยกเลิกให้เอง”

แม่รู้จักเพื่อนสนิทของเขาแทบทุกคน และหลายครั้งที่ท่านโทร.ไปบอกเพื่อนๆ ว่าเขาไม่สบาย ไปเที่ยวด้วยไม่ได้ เพื่อนๆ จึงเรียกเขาว่าลูกแหง่ ทำให้รู้สึกระแวกระอวนใจไปทุกครั้ง

ชายหนุ่มเดินไปโอบแม่ไว้หลวมๆ เขารู้สึกว่าแม่ท้วมขึ้นและดูสุขภาพดีขึ้นกว่าแต่ก่อน ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงเพราะพี่ชายและพี่สาวยังอาศัยอยู่ที่บ้านและคอยดูแลท่าน แม่จะอึดอัดที่ต้องเป็นเด็กในสายตาของแม่อยู่ตลอดเวลา แต่พี่ทั้งสองคนก็ยังคงอยู่กับแม่โดยไม่คิดจะออกไปอยู่ที่อื่น

“ได้เวลาที่ผมต้องออกเดินทางแล้ว เดี่ยวจะสายมาก ผมต้องขับรถอีกหลายชั่วโมง แล้วผมจะโทร.มานะครับ”

ลูกชายรีบตัดบทพร้อมยกนาฬิกาขึ้นดู ก่อนที่จะต้องตอบคำถามที่จะตามมาก็ยกียดยาว แม่ยังคงยืนหน้าบึ้งท่าทางบึ้งบึ้ง

ชายหนุ่มชนของใส่ท้ายรถแล้วคล้องปืนพกขนาด 11 มม. ไว้กับซองคาดไหล่ พร้อมกับตรวจเช็คกระสุนว่าเพียงพอสำหรับชีวิตในป่านานเกือบเดือน

ชีวิตทหารในตะวันออกกลางสอนให้รู้ว่าปืนคือเพื่อนแท้ที่จะพาชีวิตให้รอด สมแล้วที่เขาเป็นนักแม่นปืนของกองทัพเรือ ด้วยคะแนนที่ได้รับในการทดสอบเป็นลำดับหนึ่งแทบทุกครั้ง...

ชายหนุ่มกล่าวเวลาแม่ที่ยืนหน้าตาคลอเบา ความรู้สึกผิดที่ทำให้ท่านต้องเป็นทุกข์ ทำให้เขาเข้าไปสวมกอดแม่ไว้อย่างปลอบโยน ท่านลูบหลังเบาๆ อย่างดีใจ นานแล้วที่เขาไม่ได้กอดแม่ มัวแต่ทำงานและยุ่งอยู่กับเรื่องของตัวเองจนลืมน

พลันสายตาเขาเลยไปยังศาลพระภูมิเก่าแก่ ที่อยู่คู่บ้านมานานมากกว่าสามสิบปี ซึ่งแต่เดิมเป็นศาลไม้ แม่เพิ่งจะเปลี่ยนใหม่ไม่นาน เขาจับตามองศาลอยู่ชั่วอึดใจรู้สึกถึงความสงบที่เกิดขึ้นในใจ

แสงเรืองๆ ยามเช้าส่องกระทบตัวศาล แลดูงามตากว่าวันก่อนๆ ขุนไกรยกมือไหว้พระภูมิ และเช่นเคยเขาอธิษฐานขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองแม่และทุกคนในบ้านขณะที่เขาไม่อยู่ เหมือนทุกครั้งที่เคยปฏิบัติมาตั้งแต่เด็ก...

แต่ครั้งนี้ขอให้คุ้มครองตัวเขาด้วย

ความรู้สึกกังวลลึกลึกๆ ทำให้ต้องการกำลังใจจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน พ่อและแม่เคารพนับถือในความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าที่ที่เชื่อว่าสิงสถิตอยู่ในศาลมานานนับตั้งแต่ตั้งศาลพระภูมิ แม่เคยเล่าว่า

ก่อนที่เขาจะเกิด เจ้าที่มาเข้าฝันบอกว่าให้เลี้ยงลูกชายคนเล็กให้ดีๆ เพราะลูกคนนี้มีชะตากรรมที่จะต้องประสบอุบัติเหตุ มีใช้น้อย ชายหนุ่มหลับตานึกถึงพระและรวมถึงหลวงปู่ที่เขาเคารพบูชา...

พลันรู้สึกถึงความอบอุ่นราวกับมีมือมาวางบนกระหม่อมอย่างนุ่มนวล แต่รู้สึกได้อย่างชัดเจน เขาถึงกับชนลูกชู้ ลืมตาเพ่งมองไปยังศาลอย่างตื่นตะลึง

แสงประหลาดสีขาวนวลมองเห็นเป็นจุดเล็กๆ ที่อยู่ภายในศาลสะท้อนเข้าตา แสงส่องมาจากมุมหนึ่งในที่ที่เป็นเสมือนห้องโถง ซึ่งมีตุ๊กตานางรำ และเทวดานางฟ้าตั้งเรียงรายอยู่

“แสงอะไรนะแปลกจัง”

เขาพูดเพิ่มพ้ำกับตัวเอง หลับตาหลบแสงจ้า คิ้วขมวดด้วยความสับสนหวั่นไหว ไกรเดินตรงไปหาแสงสีนวลนั้นราวกับต้องมนต์ จุดเล็กๆ ที่แรกเห็นดูราวจะขยายใหญ่ขึ้นเมื่อเข้ามาใกล้ สายตาพราวด้วยแสงสะท้อนที่ส่องมาจากภายในโถงบนศาลพระภูมิเก่าแก่...

ในหมู่เหล่าเทวดานางฟ้า นั้น เขาจำได้ว่ามีตุ๊กตานางฟ้าตัวหนึ่งที่เขารู้จักมาจกเขมรเมื่อคราวไปราชการ ใกล้กับนครวัดนครธม ก่อนที่จะต้องไปปฏิบัติราชการในภารกิจลับเฉพาะที่ตะวันออกกลาง จำได้ว่ามีชาวบ้านนั่งขายของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยว

จริงๆ แล้วเขาไม่ได้สนใจที่จะหาซื้ออะไร ต้องการเพียงเดินชมตลาดเก่าแก่ตามวิถีชีวิตชาวบ้านแต่โบราณที่ยังคงกลิ่นไออารยธรรมชาวเขมรดั้งเดิม

แต่ชายชราคนนั้นพยายามอ้อนวอนให้เขาซื้อรูปปั้นนางฟ้า ที่ทำด้วยวัสดุคล้ายกระเบื้องสีขาวนวลอมชมพู ลีลันบางส่วนได้ขีดจางไปตามกาลเวลา

รูปปั้นหน้าจะสูงประมาณแปดนิ้ว รูปนางฟ้าสวยงามในชุดแต่งกาย คล้ายสำหรัยาวกรอมพื้น ส่วนบนจับเป็นผ้าพันอกทั้งชายยาวพลิว ผ้าคลุม ใหญ่ทำเป็นลายปักสีทองซีด ผมและนัยน์ตาเป็นสีดำประกายเขียว ดูแปลกตา จับให้ดวงหน้าเด่นกระจ่าง เป็นดวงหน้าที่คล้ายผู้หญิงจริงๆ หรือผู้ที่ปั้น รูปนี้ได้จำลองใบหน้าใครสักคนที่เป็นที่รักไว้เป็นอนุสรณ์

ในที่สุดเขาต้องจำใจซื้อเพราะต้องการให้เงินกับชายชราที่น่าสงสาร คนนั้น ซึ่งดูท่าทางยากจนน่าสงสารอย่างมาก เขายังจำได้ถึงคำพูดแปลกหู ลึกลับประหลาดของชายชราคนนั้น...

“ช่วยซื้อนางฟ้าหน่อยเด้อ ข้าเจ้าเหนื่อยเหลือเกินอยากจะไปตาม ยถากรรมเสียที”

ชายแก่น่าสงสาร พุดเบาราวกับกระซิบด้วยภาษาพื้นบ้านฟังแปลกหู แต่ขุ่นไกรก็เข้าใจ

“ผมโตแล้วนะลุง จะซื้อตุ๊กตาไปทำไม”

เขาพุดปนหัวเราะ ประหลาดใจที่ตนเองเข้าใจในภาษาถิ่นที่ไม่เคย ได้ยินมาก่อน

“แต่นางฟ้าองค์นี้เป็นของสูง ได้โปรดรับไปเถอะ”

ชายแก่พยายามยัดเยียดรูปปั้นใส่มือเขาอย่างร้อนรน สายตาที่มอง สบชายหนุ่มเป็นประกายวาวสุกใสซึ่งผิดกับท่าทาง เหลือบมองชายหนุ่มด้วยความเลื่อมใสศรัทธา

“เอาอย่างนี้ละ ผมให้เงินลุงแต่ผมไม่ขอรับตุ๊กตา ลุงจะได้เอาไปขาย ให้คนอื่นได้อีก อย่าปฏิเสธเลยนะครับ”

เขายัดเงินใส่มือชายชรา แล้วรีบเดินจากไปอย่างรวดเร็วเพื่อตัด ความรำคาญ

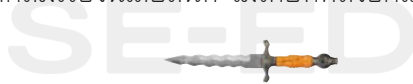
...ถ้าเพียงแต่หันกลับไปมอง เขาก็จะเห็นรอยยิ้มที่เป็นสุขอย่างยิ่งของชายชรา ที่ยกมือขึ้นไหว้ท่อมหัวรววกกับทำให้หน่อเนื้อเชื้อกษัตริย์ พร้อมคำกระซิบแผ่วเบาบนริมฝีปากที่หิ้วย่นบ่งบอกถึงอายุขัยที่ผ่านกาลเวลามาช้านาน

“ข้าเจ้ารอเพลานี้มานานหลายชาติภพ เพิ่งจะมีโอกาสครั้งนี้ที่ได้มอบ ‘แม่นาง’ ให้พระองค์ ขอพระองค์ทรงมีชัย ขอให้เจ้าป่าเจ้าเขาคุ่มครองข้าเจ้าจะรอเพลานี้ที่เราจะได้พบกันอีกในไม่ช้า”

จวบจนพลบค่ำ เมื่อพลทหารนำห่อของมาขอพบและแจ้งว่ามีชายแก่นำมาฝากไว้ให้โดยบอกว่า เขาได้ซื้อของแล้วลืมนำ

รูปปั้นนางฟ้าถูกนำมาวางไว้ในศาลพระภูมิที่บ้าน ก่อนที่จะเดินทางไปตระวันออกกลาง

แล้วเขาก็ลืมนำเรื่องนี้เสียสนิท ไม่เคยคิดถึงอีกเลย...

ขณะนี้เขาเห็นแสงเรืองรองอยู่ตรงปลายเท้าของรูปปั้น บางสิ่งเรืองแสงแวววาวอยู่ตรงนั้น แสงเรืองค่อยๆ อ่อนจางลงตอนที่เขาเอื้อมมือไปหยิบ แล้วสัมผัสกับสิ่งที่อุ่นจัด

มันเป็นแหวนปลอมกมิด ทำด้วยวัสดุคล้ายเงินหรือดีบุกน้ำหนักเบา แลดูเก่าแก่โบราณอย่างยิ่ง เขาพลิกแหวนไปมาอย่างกังขา ทำไมถึงมีแหวนมาอยู่บนศาลพระภูมิ

เขามองหน้านางฟ้า แล้วพูดเล่นอย่างคะนองปาก

“คุณให้ผมใช้ไหม”

จะเป็นเพราะอุปาทานหรือเปล่านะ ที่เขาเห็นดวงตาโตเรียวยาวสีแปลกมองสบอย่างตั้งใจ พร้อมรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าที่สวยงาม เขายกแหวน

ในมือขึ้นพิจารณาใกล้ๆ แหวนไม่อุ่นจัดอย่างตอนแรกสัมผัส ชายหนุ่มกุมแหวนด้วยความรู้สึกแปลกๆ ที่เพิ่งจะเกิดขึ้น

ความรู้สึกเหมือนเจอของที่หายไป ทั้งดีใจและอบอุ่น

มารดารู้สึกผิดสังเกตกับท่าทีของลูกชาย จึงเดินตามมาที่ศาล พร้อมกับชะงักหน้ามามีใกล้ๆ อย่างสงสัย

“มีอะไรหรือ แม่เห็นลูกมีท่าทีแปลกๆ ”

ขุนไกรตั้งใจจะตอบอะไรบางอย่าง แล้วกลับเปลี่ยนใจด้วยรู้สึกถึงน้ำเสียงของแม่ที่เป็นกังวล

“เอ่อ...ครับ ผม...” เขามองหน้าแม่อย่างงงๆ รู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมาพากลบางอย่าง

“นี่แหวนของใครครับ ทำไมมาวางไว้ที่นี่”

เขาชูแหวนให้แม่ดู น้ำเสียงร้อนรน กลิ่นดอกแก้วข้างศาลหอมฟุ้งกระจาย ทำให้บรรยากาศอบอุ่นๆ น่ารักนรมย์

“เอ...ไม่รู้สิ ไหนขอแม่ดูหน่อย”

แม่รับแหวนมาพิจารณาอย่างสนใจ เลิกคิ้วอย่างสงสัย “เอ...แม่ไม่เคยเห็นเลย ท่าทางเก่ามากๆ ดูซิมีอักขระอะไรสลักอยู่ด้านในแหวนด้วย”

แล้วส่งแหวนคืนให้เขาด้วยท่าทางครุ่นคิด

“แม่เพิ่งจะทำความสะอาดศาลเมื่อสองวันก่อน ไม่เห็นมีแหวนนี่นา” เมื่ออธิบายซ้าๆ คิ้วขมวดด้วยความฉงน และตามมาด้วยน้ำเสียงกึ่งกังวล “หรือใครจะเอามาวางไว้ล่ะ”

“ของพี่แป้วหรือเปล่าครับ” เขาคาดว่าจะเป็นของพี่สาว

“ไม่ใช่หรอก แม่แป้วเขาไม่ชอบใส่แหวน” แม่รีบบอก แล้วคว้าแหวนจากมือลูกชาย “หรือจะเป็นของยายแดง เดี่ยวแม่ไปถามให้”

มารดารีบเดินไปหาแม่บ้านที่อยู่ด้วยกันมานาน ขณะที่ชายหนุ่มก้มลงพิจารณาใบหน้ารูปปั้นนางฟ้า มารดาก็เดินกลับมาสีหน้าอง้ง้าด้วยความขุ่นใจ

“แดงเค้านบอกว่าไม่เคยมีแหวนสักวงตั้งแต่มาอยู่กับแม่” แม่พูดเสียงงอนๆ กิ่งโมโห “เห็นที่จะต้องซื้อให้สักวง แหม!... ไม่น่าไปถามเลย”

ขุนไกรพิจารณาอักษรที่สลักอยู่ ลักษณะเหมือนภาษาใดภาษาหนึ่งที่เขาไม่เคยเจอ แต่รู้สึกคุ้นตาอย่างประหลาด เขาดีใจที่รู้ว่าไม่ใช่ของใครในบ้าน

“ถ้าไม่มีเจ้าของ ผมจะเป็นเจ้าของเองเพราะนางฟ้าให้ผม” ชายหนุ่มกล่าวกับมารดา ซึ่งไปที่รูปปั้นนางฟ้า แล้วเหมือนมีอะไรดลใจ...

เขาเอื้อมไปหยิบนางฟ้าก่อนจะหันไปพูดกับมารดา ด้วยหัวใจเบิกบาน

“ผมจะพานางฟ้าไปเที่ยวด้วย” เขายิ้มกว้าง เอื้อมมือโอบไหล่แม่ไว้

“ถ้าอย่างนั้นพานางฟ้าคนนี้ไปด้วยคนนะ” แม่พูดยิ้มๆ เช่นกัน นึกแปลกใจในความร่าเริงของลูกชายที่ก่อนหน้านี้แทบจะไม่เคยมีเลย

“คราวหน้าผมจะพาแม่ไปที่ที่ไม่ลำบาก คราวนี้ผมไปนอนในป่า แม่คงไม่สนุกแน่ๆ ”

เขาพูดอย่างเอาใจ พลังรูปปั้นแขนมารดาเบาๆ อย่างประจบ

“จริงๆ นะที่จะพาแม่ไปเที่ยวนะ เมื่อไหร่ล่ะ” แม่แสดงความตื่นเต้นอย่างมาก จนเขานึกเสียใจที่ปล่อยปละละเลยไม่เคยอยู่ดูแลใกล้ชิด เขาห่างเหินไปมากตั้งแต่มีความรัก...

“จริงสิครับ ผมสัญญา รอให้ผมกลับมาจากป่าครั้งนี้ก่อนนะ” ลูกชายโอบเอวแม่พาเดินห่างออกมาจากศาล

“แม่ดูแลสุขภาพให้ดีๆ นะครับ กลับจากป่าคราวนี้ ผมจะพาแม่ไปเที่ยวทะเลที่หัวหิน”

ลูกชายสัญญาด้วยหัวใจที่หนักอึ้งกับนางสังฆรณที่เขอาาจจะไม่มีโอกาสได้ทำตามคำสัญญา...

ชายหนุ่มเดินกลับไปทีรถ แต่ยังไม่วายที่จะเหลียวไปมองศาลอีกครั้ง กลิ่นธูปบางเบาอยมาจากที่ใดที่หนึ่ง...

ความสังฆรณใจในบางสิ่งบางอย่างผุดขึ้น เขามองไปรอบๆ บริเวณบ้านด้วยความรู้สึกที่แวบผ่านเข้ามา จู่ๆ ก็รู้สึกหวั่นไหว หวาดกลัวขึ้นมาเฉยๆ ว่า จะไม่มีโอกาสได้กลับมาบ้านอีก

SE-ED

ขุนไกรถอนใจอย่างคนปลงตกในชะตาชีวิต อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ไม่อยากที่จะฝืนความรู้สึกกลับประหลาดที่คอยตามหลอกหลอนอีกต่อไป

เสียงเรียกร้องจากพงไพรโหยหา รอคอย กิ่งอยู่ในจิตลำนึกทั้ง ยามหลับยามตื่น มันก่อให้เกิดความกังวลอย่างยากที่จะอธิบายให้ใครเข้าใจ ได้ แม้ตัวเองก็ยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับเรื่องราวซ้าๆ ซากๆ ที่เขาฝันถึง

เขายืนนิ่งชั่วครู่เหมือนกับจะไม่แน่ใจ แล้วตัดใจก็มาราบมารดาที่ไหล่ พร้อมกับโอบกอดคล้ายปลอบโยนในที

“ผมลาครับแม่ แล้วจะโทร.มาเมื่อกลับเข้าค่าย ไม่ต้องเป็นห่วง ผม จะดูแลตัวเองดีๆ ครับ”

ความอาลัยอาวรณ์แวบผ่านความรู้สึก จนขุนไกรอดไม่ได้ที่จะกอด มารดาไว้แน่นน้ำตาคลอ

“คุณพระคุณเจ้าคุ้มครองนะลูก อย่าลืมนัดมนต์ทุกคืนนะ”

แม่กลิ่นสะอื้นเมื่อรู้ว่าไม่มีทางตัดทานลูกได้ เมื่อลูบผมลูกชายด้วยความรู้สึกใจหายกับชะตากรรมของลูกที่ได้ถูกกำหนดขึ้นจากชาติภพในอดีต

นางยังคงจำความฝันประหลาดครั้งนั้นได้ดี แม้ว่าจะผ่านมาเนิ่นนาน...

“เจ้าหยุดยั้งชะตากรรมของลูกไม่ได้หรอก เมื่อเวลามาถึง เขาต้องไป... คำมั่นสัญญาที่เขาได้กล่าวไว้ก่อนที่จะจากชาติภพนั้น”

เสียงของเจ้าที่ยังดังก้องในหูของแม่ นางตั้งจิตระลึกถึงแล้วกล่าวฝาก
“โปรดช่วยคุ้มครองเจ้าขุนไกรด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

นางยกมือพนมพร้อมปาดน้ำตาที่ไหลอาบหน้า หันหน้าไปทางศาล

ขุนไกรรีบเดินจากมาก่อนที่มารดาจะหาเรื่องพูดห้ามปรามไม่ให้ไป

ไม่มีใครหรืออะไรที่จะหยุดยั้งชะตากรรม... ที่เบื้องบนได้กำหนดไว้
ตามคำมั่นสัญญาที่ได้ปฏิญาณไว้ในอดีตชาติ

ลมพัดกรูหอบเอาใบไม้แห้งที่กองอยู่หน้าบ้านฟุ้งขึ้น เสียงฟ้าร้องมาแต่ไกลทึบๆ ที่ไม่มีวิหเววของฟ้าฝน แม่ทรุดลงนั่งกับเก้าอี้สนามอย่างหมดเรี่ยวแรง สีหน้ากลัดกลุ้มระทมทุกข์ ปล่อยให้ด้วยสังหรณ์ว่าจะไม่มีโอกาสได้พบหน้าลูกชายอีก

ตั้งแต่มีลูกคนนี้ นางมีแต่ความสุข ฐานะดีขึ้น สุขภาพดีขึ้น นางตั้งท้องลูกคนเล็กเมื่อตอนอายุมากแล้วซึ่งไม่น่าจะท้องได้

นางฝันว่ามีเจ้าครองนครพระองค์หนึ่ง มาฝากพระโอรสไว้แก่นาง และกำชับว่า ต้องให้เป็นทหาร

คำสั่งนั้นยังดังก้องชัดเจน รวากับผู้ตรัสประทับอยู่ตรงหน้า

นางกราบลงกับพื้นแล้วอธิษฐานด้วยร่างที่สิ้นเทา

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายโปรดคุ้มครองพระโอรสด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

ชายหนุ่มขับรถมุ่งไปทางทิศตะวันออก จุดหมายปลายทางคือเทือกเขาสอยดาว เขาหลงรักเทือกเขานี้ตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนนายเรือที่มีหลักสูตรต้องฝึกภาคสนาม

ผืนป่าที่อุดมสมบูรณ์ แต่เต็มไปด้วยหาค ตัวเห็บและสัตว์เลื้อยคลานเกือบทุกชนิดที่คนเมืองไม่เคยรู้จัก รวมถึงพันธุ์ไม้ที่หายากอย่างเช่น กัล้วยไม้สีเหลืองสดช่อยาวที่เป็นที่ปรารถนาของนักสะสม การเอาตัวรอดในป่าไม่ใช่สิ่งยากเข็ญสำหรับเขา

ความแข็งแกร่งของขุนเขาที่สูงเสียดฟ้าอ้อมแอ้มไว้ด้วยความสงบอ่อนโยน เผลอเช่นเดียวกับความดีและความเลวที่หลอมรวมอยู่ในตัวมนุษย์อย่างอยากที่จะแยกแยะ

ถนนสายสระแก้วทอดยาวผ่านอำเภอโป่งน้ำร้อนมุ่งสู่อำเภอสอยดาว เส้นทางหลักมุ่งสู่ชายแดนกัมพูชายังคงเป็นถนนสายเล็กๆ เหมือนเมื่อ 20 ปีก่อน หมู่บ้านและชุมชนมีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก ไม่มีตึกoramหรือร้านรวงที่ทันสมัยเหมือนอำเภอใกล้เคียง

ชาวบ้านแถบนี้ยังคงมีวิถีชีวิตอยู่อย่างสมถะและสันโดษเยี่ยงในอดีต และนี่คือมนต์เสน่ห์ของเมืองแห่งขุนเขาที่มดใจนาวิกโยธินคนนี้

เขาขับรถเข้าสู่ชุมชนเล็กๆ ที่อยู่ติดกับชายป่าตอนบ่ายแก่ๆ ตั้งแต่ออกจากบ้านมาเขาไม่หยุดพักที่ไหนเลยเพราะตั้งใจจะค้างคืนที่นี่ แล้วเข้าป่าก่อนพระอาทิตย์ขึ้น เพื่อนตำรวจร่วมรุ่นเป็นผู้กำกับสถานีตำรวจที่อำเภอสอยดาว ได้จัดให้เขาพักกับผู้ใหญ่บ้าน ที่มีห้องว่างสำหรับรับรองแขกตามความประสงค์ของเขา

“เชิญผู้กองอาบน้ำอาบท่าพักผ่อนก่อนนะครับ ขับรถมาตั้งไกลคงจะเหนื่อย แม่เองเมียผมกำลังเตรียมอาหารเย็นครับ เดี่ยวคงเสร็จ”

ผู้ใหญ่บ้านวัยกลางคนผิวกร้านแดด ที่เต็มไปด้วยไม่ตรีจิตอย่างที่จะหาได้ยากในเมืองหลวงที่อ้างตนว่าเป็นผู้ที่เจริญแล้ว

“ขอบคุณผู้ใหญ่มากครับที่กรุณาให้ผมพักด้วย ผมก็น่าอยู่ง่ายตั้งแต่เด็กแล้วครับ ไม่ต้องเตรียมอะไรมาก ผมอยากเข้านอนเร็ว เพราะจะต้องตื่นเช้า”

ชายหนุ่มพูดคุยกับสองสามีภรรยาสักพักก่อนจะขอตัวไปชมบรรยากาศรอบๆ อากาศเริ่มเย็นลงภายใต้แสงอาทิตย์ซมุกซมัว ทุ่งหญ้ากว้างไพศาลถูกสายลมพัดโบกสะท้อนแสงยามอัสดง

ผู้คนหลากหลายอาชีพทยอยเดินกลับบ้าน บ้างก็หยอกล้อกัน บรรยากาศเต็มไปด้วยชีวิตชีวาของขุนเขา นกสีแปลกตาหลายสิบตัวแข่งขันกันร้องประชันเสียง นกบางตัวมีสีสวยราวกับภาพวาด

ป่าแถบนี้ยังคงรักษาความเป็นธรรมชาติเอาไว้อย่างเหนียวแน่น ความเจริญของตัวเมืองไม่ได้กล้ากรายเข้ามาเลยเพราะมีนักท่องเที่ยวไม่มากนัก และส่วนใหญ่ผู้ที่ท่องเที่ยวป่าแถบนี้มักจะเป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มเชิงอนุรักษ์ที่จะต้องแบกเต็นท์และถุงยังชีพติดตัวเข้าไปในป่าเพื่อสัมผัสธรรมชาติ และปลดปล่อยจิตวิญญาณที่ฟุ้งซ่าน แม้จะเป็นช่วงเวลานั้นๆ ก็ตาม

การจ้างพรานนำทางจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวลักษณะดังกล่าว เพราะพวกเขาจะได้ใช้ชีวิตในป่าอย่างเต็มที่เพื่อศึกษาภูมิประเทศตลอดจนสัตว์ป่าหายาก รวมทั้งนกป่าที่แทบจะไม่มีใครเคยเห็น นักท่องเที่ยวแบบนี้ใช้ป่าเป็นห้องเรียนธรรมชาติเพื่อศึกษาและทำความเข้าใจในการค้นหาตัวตน พวกเขาไม่มีวันทำให้ป่าเสื่อมโทรมเด็ดขาด

ขุนไกรเคยร่วมอยู่ในกลุ่มอนุรักษ์ท่องเข้าไปในป่าแถบนี้หลายครั้ง และไม่เคยเบื่อหน่ายเลย ความแปลกใหม่ของภูมิประเทศที่เปลี่ยนแปลงไป ทุกครั้งที่เข้ามาท่องเที่ยว ทำให้เขาเพลิดเพลินกับบรรยากาศจนลืมความ ยากลำบากในการใช้ชีวิตในป่าดงดิบที่เต็มไปด้วยอันตรายถึงชีวิตถ้า ไม่ระมัดระวังตัว

ครั้งนี้เขาตั้งใจจะเข้าป่าคนเดียว โดยเริ่มจากชายป่าที่เขายังไม่เคย ล่าจวาง ตั้งใจจะใช้ชีวิตในป่าให้นานครบวันลาพักโดยไม่ติดต่อกับโลกภายนอก

แม้เวลาแห่งความซอกซำจะผ่านมานานพอสมควร แต่ทุกครั้งที่คิดถึง ก็ยังอดที่จะปวดใจไม่ได้ ความรู้สึกนั้นได้เข้ามาขวางกั้นอยู่ในอารมณ์และความ สะเทือนใจอย่างรุนแรง ทำให้รู้สึกเกลียดตัวเองขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ความห่อเหี่ยวของจิตใจ ทำให้อยากอยู่คนเดียว ต้องการหาความสงบ อยากร อยู่กับตัวเอง ไม่ต้องการที่จะคิดถึงสิ่งต่างๆ ที่เพิ่งจะผ่านไป

เธอคนนั้นกลายเป็นอดีตที่ขมขึ้นไปแล้ว ความทรงจำอันเจ็บปวดใน หน้าที่ที่ได้รับรู้ความจริง ยังคงตามหลอกหลอนจวบจนกระทั่งเวลานี้ ยากที่ จะลืมเลือน

“ผู้กองครับ ผมมีเรื่องจะเรียนให้ทราบ พอจะมีเวลาว่างไหมครับ ”

เสียงเร่าร้อนของทหารคูใจ ฟังขาดกระท่อนกระแท่นผ่านวิทยุสนาม จากกองบัญชาการมายังฐานปฏิบัติการกลางทะเลทรายร้อนระอุ ไอแดดรอบ ตัวเต็นท์ริกก่อก่อดภาพลวงตาเบื้องหน้า

“ผมจะกลับเข้ากองบัญชาการก่อนตะวันตกดิน แล้วค่อยคุยกัน”

เสียงของนายขาดหายไปพร้อมสัญญาณคลื่นที่แทรกเข้ามา

เรื่อตรีบ่ารุงมอการ์ดสีชมพูที่ส่งมาพร้อมกับเอกสารราชการอื่นๆ จากประเทศไทยด้วยความกังวล เขาตั้งใจจะบอกเจ้านายว่ามีเอกสารด่วนมาถึง

แต่ขณะนั้นเขาไม่แน่ใจว่าควรจะปิดบังหรือให้รับรู้ความจริงดี

ผู้ที่สอดการ์ดใบนี้มากับเอกสารราชการ คงต้องการที่จะให้เจ้านายได้รับรู้ ก่อนที่จะกลับไปพบกับความจริงที่อาจจะหนีไม่ได้

“เฮ้อ!! ผู้หญิงก็เหมือนพันธุ์ไม้เลื้อย เราจะทำอย่างไรดีหนอ”

เขาได้แต่ยกไหล่อย่างดูแคลน เดินไปมาในห้องขนาดเล็กที่มีข้าวของวางแน่นเหมือนเสื้อติดจั่น ทำทางตึงเครียดปนอาการถอนใจหนักๆ นึกสงสารเจ้านายจับใจ เขาสอดการ์ดไว้ในกระเป๋าเสื้อ ก่อนจะสวมหมวกแล้วออกไปยืนรอรับนายหน้ากองบัญชาการด้วยหัวใจหนักอึ้ง

รถลาดตระเวนเปิดประทุนสามคัน วิ่งฝุ่นตลบฝ่าแสงแดดยามเย็นมาหยุดหนึ่งในโรงรถ พลซบๆ จอห์น เมอร์เซ่ ถอดหมวกโบกฝุ่นที่ฟุ้งกระจายปะทะหน้า ก่อนที่จะกระโดดลงมาพร้อมกับส่งยิ้มกว้างมายังหมวดบ่ารุง

“Hi! B-Lung, how are you doing today?” - “สวัสดีบี-ลุง วันนี้เป็นอย่างไบบ้าง”

“So so, and you?” - “ก็งั้นนั่น แล้วคุณล่ะ”

“Happy to be back” - “ดีใจที่ได้กลับถึงฐานเสียที”

“See you around” - “แล้วค่อยเจอกัน”

เสียงจอห์นเหนื่อยเต็มที เขาตบไหล่บ่ารุงแล้วหลบหายเข้าไปในห้องอาหารที่ติดแอร์เย็นฉ่ำ

ขุนไกรรับการทำความเคารพจากลูกน้อง แล้วยิ้มอย่างอารมณ์ดีรีบเอ่ยปากถาม

“ว่าไงบ้างยืนหน้าอยู่เฉยๆ ขอเวลาล้างหน้าอาบน้ำที่ แล้วไปกินข้าวกัน ทิวฉิ่ง”

“ครับผู้กอง ไม่ต้องรีบครับ ผมรอได้ ผมไม่หิว” ทางเสียงนั้นบอกความขมขื่นอย่างเหลือล้น

“แต่ผมหิว ผมต้องรีบ” ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ ตบไหล่ทหารคนสนิทเบาๆ แล้วก็แทบจะวิ่งเข้าที่พักด้วยความเร็วร้อน จนไม่ทันสังเกตเห็นความไม่สบายใจของร้อยตรีบำรุง

ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลง แสงสีส้มจัด สาดเป็นทางยาวไปตามสันทราย เกิดเป็นภาพที่สวยงามแปลกตา ความงามที่ไม่เคยซ้ำกันเลยแม้แต่ครั้งเดียว ความสวยงามที่เต็มไปด้วยอันตรายถึงชีวิต ซึ่งเปรียบได้เสมือนกับความงามของผู้หญิง

ทหารคู่มือใจนิ่งรอจนเจ้านายอ้อม อาหารในค้ายอระอัยถูกปาก ความสะดวกสบายมีมากเท่าที่องค์กรสหประชาชาติจะจัดให้ได้ ทั้งอาหารอย่างดี ขนมหลากหลาย ราวกับซูเปอร์มาร์เก็ตชั้นนำ

“วันนี้บำรุงเป็นอะไร นั่งเฉยๆ อยู่หนึ่งหละ ทำทางเหมือนคนอกหัก”

ผู้กองหนุ่มจ้องมองลูกน้องอย่างเอ็นดูกับท่าทางที่ดูกระวนกระวาย อมทุกข์

“มีอะไรก็เล่ามา จะรับฟัง แต่จะช่วยให้หรือเปล่าไม่รู้นะ”

เขาพูดยิ้มๆ พร้อมกับยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ใบหน้าคมสันเต็มไปด้วยความสุข

“ผมมีเรื่องจะเรียนให้ผู้กองทราบ”

บารุงหลบสายตาที่มองสบมาอย่างเอื้ออาทร ทำให้ต้องคิดอยู่ใต้ใจใหญ่กว่าควรจะบอกเรื่องราวที่ได้รับมาตอนนี้ หรือจะรอไปก่อน ใจนึกสงสารเจ้านายเหลือเกิน

บารุงสูดลมหายใจเข้าปอด ตัดสินใจที่จะแจ้งให้นายรู้ “วันนี้มีถุงเมล็ดมาจากเมืองไทย มีพวกหนังสือพิมพ์ และวารสารกองทัพอเรือ แล้ว.. เอ่อ..”

คำพูดขาดหายไปด้วยความรู้สึกสะเทือนใจอย่างยิ่ง น้ำตาพาลจะเอ่อออกมา

“แล้วไงล่ะ ก็มีหนังสือพวกนี้มาบ่อยๆ หรือว่ามีเอกสารด่วนที่เป็นความลับ” น้ำเสียงผู้กองหนุ่มกระตือรือร้น จนหมดบารุงแทบจะเปลี่ยนใจ

“ไหนขอดูซิ ทำทางบารุงเป็นทุกข์มากเลย มันคงเป็นเรื่องไม่ดีใช่ไหม”

สีหน้ากังวลและท่าทีอึดอัดของลูกน้องที่ผนึกห่วยอมรับ ทำให้ขุนไกรนึกเฉยใจขึ้นมาว่า คงจะมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเขา ชายหนุ่มจ้องมองใบหน้าที่เศร้าตรมอย่างซึ่งใจ

“มีเรื่องไม่ดีที่เกี่ยวข้องกับผมใช่ไหม”

เขาโหม่ตัวไปข้างหน้าถามเสียงเบา แต่ความเร่งร้อนในน้ำเสียงไม่ได้ลดน้อยลงเลย สายตาจ้องหน้าบารุงอยู่ใต้ใจ

“ก็..ทำนองนั้นครับ”

ทั้งสองเงยบั้นไปครู่ใหญ่ ร้อยตรีบารุงหลบสายตาที่จ้องเขม็งถอนหายใจหนักๆ แล้วตัดสินใจล้วงหยิบการ์ดสีชมพูวางบนโต๊ะ ก่อนจะผลุนผลันลุกขึ้นทำความเคารพ

“ผมขอตัวไปทำธุระสักครู่ครับ”

หมดบารุงลุกขึ้นก้มหัวทำความเคารพ หันหลังเดินจากไปอย่างร้อนรนโดยไม่ฟังเสียงเรียก ขุนไกรมองตามร่างที่หายลับออกไปทางประตูอย่างงงๆ

“เดี๋ยวชีบบ้าง เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมพรวดพราดไปอย่างนั้น
ข้าวปลาก็ไม่กิน”

เขาส่ายศีรษะเบาๆ ก่อนจะถอนใจหนักๆ เข้าใจว่าเรื่องที่คุยกันน่าจะ
หนักหนาเอาการสำหรับบ๊ารุง เป็นครั้งแรกที่รู้สึกสังหรณ์ใจว่าจะต้องมีเรื่อง
ร้ายแรงเกิดขึ้น

ขุนไกรเลื่อนสายตามองการ์ดบนโต๊ะอย่างสังหรณ์ เอื้อมมือแตะอย่าง
แผ่วเบา ก่อนจะพลิกอ่านตัวอักษรสีทองลายนูนสวยงามที่ละคำซ้ำแล้ว
ซ้ำอีก ข้อความสั้นๆ วนเวียนอยู่ในวงค์

ไม่เคยมีครั้งไหนในชีวิต ที่เขาต้องพบกับความทรมานใจขนาดนี้เลย
หมดแรงที่จะขยับลุกขึ้น ยังคงนั่งอยู่ที่เดิมอีกเป็นเวลานาน เป็นครั้งแรกที่
นึกคิดขึ้นมาว่า ตนได้ทำสิ่งผิดพลาดให้เกิดขึ้นกับชีวิต โดยการตกหลุมรัก
ผู้หญิงคนนั้น

อยากให้สิ่งที่รับรู้เป็นเพียงแค่ความฝัน...

เขาลุกจากโต๊ะอาหาร ล้มคอแหบแห้งไปกะทันหัน ไบหน้าเคร่งขรึม
มือทั้งสองข้างซุกอยู่ในกระเป๋าคิดปลอบใจตัวเองได้เพียงว่า ถึงอย่างไรบัดนี้
ความวิบัติมันก็ได้เกิดขึ้นแล้วโดยที่ไม่มีทางแก้ไขและไม่มีอะไรเลยที่มี
ความหมาย เขาก้าวไปหาความงามสีทองอร่ามยามเย็นอย่างเลื่อนลอย สายลม
แรงพัดพาฝุ่นทรายละเอียดไล่ไปตามสันทรายงดงามเบื้องหน้า

แสงสีทองส่องไบหน้าที่มีแต่ความเจ็บปวดและร้าวรานใจจากการถูก
สลัดทิ้ง มันสร้างบาดแผลลึกมากเกินกว่าที่คาดคิด ซึ่งเขาจะต้องทนอยู่
กับมันให้ได้ ทนจนกว่าจะชินและไม่เจ็บปวดอีกต่อไป มันเหมือนชีวิตที่
ถูกชักนำด้วยวิถีแห่งโชคชะตา เพราะมันเป็นรักแรกที่มีค่าต่อชีวิตของเขา
น้ำใสๆ ล้นไหวอยู่ในดวงตาที่บ่งบอกถึงการถูกทรยศหักหลังอย่างเต็มเม็ด

ยั้งคดิถึงบพทาทของเธอมากขึ้นเท่าไหร่เขาก็ยั้งรู้จักเธอน้อยลง ซึ่งขณะนั้ชายหนุ่มไม่แนใจว่ายั้งจะรักเธอยู่หรือไม่ มันเป็นควมรู้สึกที่คล้ายจะว่างเปล่า และเขามีภารกิจที่สำคัญจะต้องปฏิบัติ จะมัวนั่งสงสารตัวเองไม่ได้แม้จะรู้สึกเวียนหัวขึ้นมากะทันหัน

เขาตังรูปที่มีใบหน้าเกลื่อนด้วยรอยย้มเป็นอนุสรณ์เตือนใจในช่วงชีวิตที่มีความสุขที่สุดจากกระเป่ากางเกงด้วยมือที่ลั่นเทา แล้วปล่อยให้มันปลิวไปกับสายลม

SE-ED

เขาพบเธอครั้งแรกเมื่อประจำอยู่ชายแดนภาคใต้ เธอเป็นนักข่าวท้องถิ่นที่ต้องหาข้อมูลข่าวสารเพื่อรายงานข่าวทางสถานีวิทยุ การหาข่าวทำให้งานของเธอต้องติดต่อกับหน่วยงานของรัฐ รวมถึงค่ายทหารที่อยู่ในพื้นที่ชายแดน

“ผู้กองครับ มีนักข่าวมาขอเข้าพบครับผม” พันจ่าเวรตบเท้ารับรายงานเสียงดัง

“นักข่าวจากสำนักไหน” เขาถามโดยไม่เงยหน้าจากกองเอกสาร

“นักข่าวท้องถิ่นค่ะ”

เสียงทุ้มนำฟัง ทำให้ผู้กองหนุ่มรีบเงยหน้าขึ้นมามอง ทันทีที่สบตา เขารู้สึกพึงใจกับดวงตาคมสวยรับกับใบหน้าหวานที่ยิ้มเยื่อนอย่างมีเมตรีจิต

“เชิญนั่งก่อน มีอะไรให้ผมช่วยครับ”

เขาไม่อาจละลายตาจากใบหน้าสวยคมที่เข้ากับผิวสีน้ำผึ้ง สายตาที่ทอดมาอย่างเปิดเผยความนัยของหัวใจนักข่าวหญิง ทำให้ชายหนุ่มวาบหวืออย่างไม่เคยประสบมาก่อน

ดอกรักเหมือนจะเบ่งบานอย่างรวดเร็วภายใต้บรรยากาศอึมครึมของสถานการณ์ชายแดนใต้

หลายครั้งที่เธอต้องติดตามหน่วยทหารเข้าไปในป่า เพื่อที่จะเก็บข้อมูลจริงของชีวิตความเป็นอยู่กลุ่มโจรจีนก่อการร้ายทั้งหลาย ซึ่งแฝงตัวเข้ามาปะปนกับประชาชนทั่วไปในท้องถิ่น ทำให้ยากต่อการป้องกันการลอบสังหารผู้บริสุทธิ์ รวมถึงการซ้อมโหดร้ายหน่วยทหารและตำรวจตระเวนชายแดนที่ต้องทำงานอยู่ในพื้นที่

การทำงานแบบติดตามสถานการณ์จริง ทำให้เธอมีผลงานที่โดดเด่นเป็นที่รู้จักของหน่วยงานต่างๆ ความเก่งในเรื่องงานผนวกกับความสวยทำให้เธอเป็นที่หลงใหลหมายปองของหนุ่มหลายคน โดยเฉพาะเหล่าทหารนักรบกล้า

เธอไม่ได้สนิทสนมกับใครเป็นพิเศษ หน้าที่การทำงานทำให้ไม่ควรถือความสนิทสนมกับใครได้ หนุ่มๆ หลายคนต่างหวังที่จะได้ครองหัวใจสาวงามคนนี้

แต่สำหรับนาวาตรีขุนไกร ผู้มีประวัติการต่อสู้กับกลุ่มกองโจรมาอย่างโชกโชน ชื่อเสียงในความสามารถเรื่องการต่อสู้ด้วยอาวุธปืน เป็นที่เลื่องลือและเป็นที่ยกย่องของเหล่าทหาร หลายครั้งที่สถาบันการศึกษาของทหารได้เชิญเขาไปเป็นผู้บรรยายพิเศษ เพื่อที่จะถ่ายทอดประสบการณ์จริงในการสู้รบให้นายทหารผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ได้ฟัง

ความสัมพันธ์ของทั้งสองก่อตัวขึ้นเงิบๆ โดยไม่มีใครรู้ หัวใจที่ตรงกันทำให้ความรักร่วงงามเร็วและดูเหมือนจะมั่นคง แผนการที่จะใช้ชีวิตร่วมกันถูกกำหนดขึ้นคร่าวๆ โดยทั้งคู่จะใช้ชีวิตคู่หลังแต่งงานที่กรุงเทพฯ

เมื่อทั้งคู่จบภารกิจหน้าที่จากทางภาคใต้ และเพื่อความสะดวกสบายปลอดภัยของสมาชิกใหม่ที่จะเกิดมา ชีวิตทางใต้ไม่เหมาะที่จะสร้างครอบครัว

“ทิพย์อยากแฉะดูชุดรับแขกคะ พี่ไกรว่างหรือเปล่า” ทิพย์นภาคอดแขนชายหนุ่มเดินดูข้าวของในห้างหรู

“ว่างซีจ๊ะ แต่เดี๋ยวเราทานข้าวกันก่อนนะ พี่หิวแล้วละ”

เขาโอบเอวหญิงสาวเข้าร้านอาหาร สายตาหลายคู่แอบมองอย่างชื่นชมในความเหมาะสมกันอย่างยิ่ง “พี่คิดว่าจะกลับฐานพรุ่งนี้ ทิพย์จะกลับพร้อมพี่ใหม่”

“อย่าดีกว่าคะ เดี่ยวเจอคนรู้จัก และทิพย์ยังอยากจะพักต่อ เริ่มเบื่องานทางใต้แล้วละคะ ว่าจะขอย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ เป็นการถาวร” เธอเอียงคอมองขุนไกรอย่างรักใคร่

“พี่ก็เห็นด้วย พอแต่งงานจะได้ไม่ต้องเหนื่อยไปทำงานถึงโน่น”

“แหม! เรายังไม่พร้อมที่จะแต่งงานหรอกคะ พี่ก็งานเยอะ ทิพย์ก็งานกำลังไปได้ดี” เธอรีบคัดค้านความคิดของชายหนุ่ม

“แต่พี่อยากแต่งเร็วๆ เดี่ยวใครมาแย่งทิพย์ไป พี่เข้าใจแย” น้ำเสียงที่บ่งบอกความภูมิใจ เขายกมือหญิงสาวขึ้นแตะริมฝีปากด้วยความรัก

“คุณแม่ก็อยากจะมีหลาน ท่านบอกว่าอายุมากแล้วกลัวจะเลี้ยงหลานไม่ไหว ให้รีบๆ แต่งซะที”

หากชายหนุ่มจะช่างสังเกตสักนิด คงรู้สึกได้ถึงภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่ไม่ออกอยู่เป็นครู่จากหญิงคนรัก ที่ดูเหมือนจะไม่กระตือรือร้นเหมือนคนรักที่กำลังวางแผนแต่งงาน

บางครั้งคนเราก็อยากจะทำเรื่องราวบางอย่างเป็นความลับมากกว่าที่จะเปิดเผย ความรักและหน้าที่ดำเนินไปคู่กันโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น มันเป็นเรื่องปรารถนาของตัวเองที่จะปกปิดความสัมพันธ์นี้ ซึ่งก็น่าจะมีเหตุผลอยู่เพราะเธอยังปรารถนาที่จะเป็นดาวเด่นในหมู่ภรรยาทั้งหลายที่ชื่นชมตัวเอง และผลงานที่เจ้านายชมไม่ขาดปาก

“ผลงานคุณในช่วงปีนี้สุดยอดจริงๆ โดยเฉพาะภาพสถานการณ์จริงในที่เกิดเหตุ ทำให้คุณได้สมญานามว่า ‘นักข่าวเด่นตายหญิงคนแรก’ ผมจะเสนอชื่อคุณให้เป็นหัวหน้าบรรณาธิการข่าว เลื่อนสายคุณใหญ่จริงๆ ไม่มีนักข่าวคนไหนได้เข้าไปในพื้นที่อันตรายและได้ภาพเด็ดๆ คุณเป็นคนแรก ผมดีใจกับคุณด้วย”

หัวหน้าสำนักข่าวยิ้มกว้าง ก่อนจะทิ้งเธอไว้กับความหวังในตำแหน่งที่หลายคนใฝ่ฝัน รวมถึงคู่ครองที่เหมาะสมกับนักข่าวยอดเยี่ยมแห่งปี

ความปรารถนาเล็กๆ ของเธอคือการมีโอกาสได้พบและได้เลือก โอกาสของสาวงามมักมีมากกว่าผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่ไม่มีใครให้เลือก แต่ต้องเป็นคนที่ถูกเลือก

‘ฉันยังแต่งงานไม่ได้ ทุกอย่างกำลังไปได้สวย ถ้าแต่งงานนี้ งานและอนาคตคงจบกัน’ เธอเปรยกับเงาที่สะท้อนจากบานกระจกตรงหน้า

จุดอ่อนของผู้ชายบางคนที่มีความคิดเข้าข้างตัวเองว่า ไม่มีคู่แข่งที่จะเทียบกับตัวเองได้ ความมีหน้าตาดี บุคลิกดี เป็นฮีโร่ของสังคม ความภาคภูมิใจที่ได้ครองใจสาวงาม ถือเป็นชัยชนะ ความรักที่มีต่อกันทำให้โลกเต็มไปด้วยความสุขงาม จนบดบังความขัดแย้งที่ก่อตัวขึ้นที่ละน้อย

แล้วคำสั่งฉบับนั้นถูกส่งมาให้เขาโดยนายทหารรุ่นพี่

คำสั่งจากกองทัพเรือให้เขาไปปฏิบัติภารกิจลับร่วมกับกองกำลังของสหประชาชาติ น่าจะเป็นข่าวที่ยินดีอย่างยิ่ง

การจากคนรักทำให้เขาเป็นทุกข์กังวล แต่หน้าที่ย่อมมาก่อนหัวใจเสมอ นั่นคือภารกิจของนักรบ

“ทิพย์รู้ข่าวแล้วใช่ไหม” เขาพูดกับเธอเมื่อพบกันในห้องทำงาน

“ทิพย์ดีใจด้วยนะคะ มันเป็นงานที่มีเกียรติมาก”

เธอร่วมดีใจกับเขาด้วยความจริงใจ พร้อมกับความโล่งอกในแผนของชายหนุ่มเรื่องการแต่งงานที่จะต้องเลื่อนออกไปอีกนาน

เขาสัญญาว่าจะแต่งงานทันทีที่กลับมา ขอให้รอ ซึ่งเธอก็ไม่ได้ทำให้เขาต้องพะว้าพะวงในการที่จะต้องจากไปทำหน้าที่ เธอเข้าใจดีว่า ชีวิตทหารเป็นเช่นไร และตั้งใจจะรอเขากลับมา

ฮีโร่ของสังคมย่อมสมควรได้รับการสนับสนุนเทิดทูน

เธอภูมิใจเหลือเกินที่ได้เป็นส่วนสำคัญในการสนับสนุนและให้กำลังใจแก่นักรบผู้กล้า

แสงอาทิตย์ลับสันเขาไปแล้ว เหลือไว้เพียงแสงเรืองรองผสมผสานกันหลากสีที่พาดเรื่อยไปตามแนวยาวอันไร้ขอบเขตของเทือกเขา บรรยากาศเต็มไปด้วยความสงบสวยงามและลึกลับ

วิถีชีวิตของสัตว์โลกกลางวันกำลังจากไป เพื่อจะปลดปล่อยชีวิตสัตว์กลางคืนให้เริ่มขึ้นเป็นวัฏจักร ความน่าสะพรึงกลัวจากสิ่งที่ไม่คุ้นเคยกำลังจะเริ่มต้นอีกครั้ง ตราบที่โลกยังคงหมุนเวียนเปลี่ยนไป

ความมืดที่เปรียบเสมือนเครื่องมือของปีศาจ!!

ในห้องพัก ชุมนไกรตรวจดูข่าวของอีกครั้งสำหรับการเดินทางแต่เช้าตรู่ หมวดบำรุงจะมาขับรถให้ก่อนหกโมงเช้า เพื่อที่จะถึงเขตชายป่าด้านในก่อน พระอาทิตย์ขึ้น

เขารื้อข่าวของออกจากเบ้ล้มภาระเพื่อที่จะได้ตรวจนับสิ่งของจำเป็น หยิบตุ๊กตานางฟ้าวางบนโต๊ะข้างเตียง ตั้งแต่ขับรถออกจากบ้านเขาก็ลืมเรื่อง ตุ๊กตานางฟ้าเสียดสนิท อดไม่ได้ที่จะพูดเล่น

“อยู่ตรงนี้ก่อนนะครับคนสวย”

ชายหนุ่มอดที่จะหัวเราะไม่ได้ ขณะที่มือยังคงรื้อข่าวของออกจาก กระเป๋า

บางสิ่งหล่นจากเบ้กระทบพื้นห้อง เขาก็มลงมองหาแต่ก็ไม่พบ ไม่รู้ว่า เป็นอะไรที่หล่นจากกระเป๋า เขาทรุดตัวลงนั่ง ก็มหาได้แต่เตียง แต่แสงภายใน ห้องค่อนข้างสลัว ยากแก่การค้นหา หลังจากที่พยายามมองหาอยู่สักครู่ก็ ลืมเลิก ตั้งใจจะหาใหม่ในตอนเช้า

ขณะที่ลุกขึ้นยืน พลันแสงเรืองสีขาวนวลไหลลงจากใต้โต๊ะ ซึ่งมอง ไม่เห็นเลยเมื่อตอนก้มลงไปหาของใต้เตียง เขาเอื้อมมือไปยังแสงนวล นิ้ว สัมผัสกับความร้อนอ่อนๆ ของวัตถุ

แล้วต้องประหลาดใจเมื่อพบว่ามันคือแหวนที่เขาหยิบมาจากศาลพระภูมิ เขาลืมแหวนวงนี้เสียดสนิท

ชุนไกรพลิกแหวนในมือเล่น ใจล่องลอยไปถึงแหวนอีกวงที่เขา มอบให้เธอคนนั้น เพื่อเป็นสิ่งเตือนใจและคำสัญญาที่จะแต่งงานกัน ความ รู้สึกปวดร้าวในใจยังคงอยู่ จนทำให้เขาต้องหลับตาลงด้วยความขมขื่น

เขากำแหวนแน่นแนบอก ไม่อยากคิดถึงเรื่องราวระหว่างเขาและเธอ อีกต่อไป มันผ่านไปเหมือนสายน้ำที่ไม่มีวันจะหวนกลับ

อนาคตที่แสนเดียวดายอ้างว้างว่าแห้ว อ้าแขนรอเขาอยู่ข้างหน้า...

แหวนในอุ้งมือเหมือนจะอุ่นมากขึ้นจนเขาต้องพิศดูใกล้ๆ รู้สึกแปลกใจกับอุณหภูมิที่เปลี่ยนแปลงได้ เขาหยิบแว่นขยายที่ติดอยู่กับอุปกรณ์ยังชีพมาส่องดูอย่างพิจารณา

แหวนดูเหมือนจะไม่มีราคาค่างวดอะไร น่าจะทำจากเงินผสมดีบุก แต่ดูเป็นของเก่าโบราณอย่างยิ่ง

เขาทำความสะอาดแหวน โดยใช้ยาสีฟันถูเบาๆ แล้วล้างออก คราวนี้เมื่อใช้แว่นขยายส่องดูอีกครั้ง ก็เห็นอักขระประหลาดที่บรรจงสลักด้วยรงค์สีเหลือง อักขระเลื่อนราว พราหม์ม์ ถูกแกะสลักกรอบตัวเรือนด้านใน เรียงเป็นระเบียบอย่างตั้งใจ

อักขระหลายตัวมีลักษณะคล้ายอักขระภาพอียิปต์โบราณหรือภาษาจีนไม่อาจบอกได้ ด้านบนตัวเรือนฝังด้วยหินสีฟ้าอมเขียวเม็ดเล็กๆ เรียงรายเป็นรูปวงรีอย่างมีระเบียบแบบแผนเช่นกัน คล้ายวงรัศมีแผ่ไปรอบๆ เหมือนเครื่องรางในพิธีกรรมของชาวทิเบต

อักขระรูปร่างประหลาดด้านในตัวเรือน เรียงกันแน่นราวกับบทสวดมนต์ ซึ่งถ้าไม่ใช่แว่นขยายคงจะมองไม่ออกเลย

ตัวแหวนหลังจากทำความสะอาดแล้วดูผิดไปจากครั้งแรกที่พบ บัดนี้ตัวแหวนดูขาวนวลราวกับทำจากทองคำขาว หินสีฟ้าอมเขียวดูกระจ่างขึ้น และดูเหมือนจะมีสีอ่อนแก่ในแต่ละเม็ดไม่เท่ากันอย่างจงใจ

ความไม่เท่ากันของเม็ดสีทำให้เกิดแสงสะท้อนระยิบ คล้ายรังสีไหวระริกเมื่อต้องแสงไฟ สวยงามและดูมีชีวิตชีวาอย่างน่าประหลาด

เขารู้สึกหวงแหนขึ้นมาอย่างจับใจ กำแหวนไว้กลางฝ่ามือยกแนบกับหัวใจอีกครั้ง รู้สึกเป็นสุขอย่างที่ไม่อาจอธิบายได้

แหวนอุ่นขึ้นอีกครั้งราวกับมีกระแสไฟอ่อนๆ ตอบรับความสุขที่เกิดขึ้น นานแล้วที่ไม่ได้รู้สึกอบอุ่นใจอย่างนี้ ความอ้ำว้างว่าเหตุที่เกาะกินใจราวกับ จะจางหายไปอย่างน่าอัศจรรย์

ราวกับว่าความตรอมใจได้ผ่านไปนานมากแล้ว เหลือไว้ซึ่งความรู้สึก ที่เ็นต้นสุขใจที่จะได้อยู่กับธรรมชาติที่เขารักอีกครั้ง

พิจารณาแหวนอีกครั้ง ดูจากขนาดซึ่งค่อนข้างเล็กกว่าแหวนผู้ชาย โดยทั่วไป อาจหมายความว่าเจ้าของแหวนนี้เป็นคนตัวเล็กหรือมีนิ้วเล็ก เขาลองสวมแหวนบนนิ้วนางข้างขวาแล้วต้องประหลาดใจที่มันหลวมจน เลื่อนหลุด

ขุนไกรหมุนแหวนเพื่อตรวจดูขนาด ก็ยังคงเห็นว่าเป็นขนาดเล็กใน สายตา แต่ทำไมถึงหลวมจนใส่ไม่ได้ แสงสลัวภายในห้องทำให้แหวนดูเหมือน จะมีรังสีเต็นระริกแผ่ไปโดยรอบ

อักขระโบราณดูแจ่มใสชัดเจนยิ่งขึ้น สีเหลืองของอักขระผสมผสาน กับสีฟ้าอมเขียวของหิน ทำให้ตาของเขาพร่ามัว ทั้งห้องเหมือนจะมีรังสี กระจายไปรอบๆ บรรยากาศภายในห้องเต็มไปด้วยความอบอุ่นของสีเหลือง อ้าพัน

ความรู้สึกถึงการเป็นเจ้าของแหวน รุนแรงอยู่ในจิตและวิญญาณ จนน่าแปลกใจ

เขาอยากใส่แหวน แต่ทำไมแหวนจึงดูประหลาดในเรื่องขนาด ลอง สวมแหวนบนนิ้วกลางขวาและซ้าย ก็ยังหลวม ลองเปลี่ยนมาใส่นิ้วนางซ้าย ก็หลวม เขาพิจารณาดูแล้วดูอีก ตัวเรือนไม่น่าจะใหญ่กว่านิ้วนางเลย

ในเมื่อใส่ไม่ได้ เขาจึงวางแหวนไว้ข้างตุ๊กตานางฟ้า ตั้งใจว่าจะใช้แหวน สายเชือกห้อยคอแทน เขาสวดมนต์นึกถึงเจ้าปาเจ้าเขาเหล่าเทวดาและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในแถบเทือกเขานี้ ขอให้เขาอนหลับฝันดีและค้นพบความลึกลับ ประหลาดที่เกิดขึ้นกับเขาในช่วงเวลาที่ผ่านมามีด้วยความทรมาณ

อากาศภายในห้องอุ่นสบายกว่าที่เขาคิดเพราะอากาศเย็นมากตอนเข้ามาในห้อง เขาหยิบตุ๊กตานางฟ้ามาพิจารณาอีกครั้ง สัดส่วนรายละเอียดบนใบหน้าสวยสะดุดตาไปกับผู้หญิงจริงๆ แม้สีส้นจะซีดจางไปบ้าง ชุนไกรขยับตุ๊กตาเข้าไปใกล้แสงตะเกียง นัยน์ตาสีออกเขียวอ่อนๆ มองสบกัน ทำให้ชายหนุ่มถึงกับต้องระบายลมหายใจยาว จิตใจเคลิ้มฝันอย่างประหลาด ความรู้สึกว่ามันเป็นที่ต้องการของใครจางลง

“ผมคงเป็นบ้าถ้าคุณยิ้มให้”

ชุนไกรหัวเราะเบาๆ เหมือนพบคนที่ถูกชะตา พลังสังเกตเห็นส่วนลึกลับของนางเป็นระบายนวลคล้ายผ้าคลุมปีกลดทอนลงคำ ลูบเบาๆ จนรู้สึกแทบจะเป็นเนื้อเดียวกัน แต่รอยนูนบางเบาที่สัมผัสสลายนิ้วส่งกระแสอุ่นๆ จนอดที่จะเพ่งมองอย่างสงสัยไม่ได้

สัญญารัก ข้ามกาลเวลา *Promises In Time*

จากเทือกเขาสวยดาวผสมผสานกับเรื่องราวที่ใกล้เคียงกับความจริงทั้งในประวัติศาสตร์และปัจจุบัน ได้รับกรถ่ายทอดออกมาจนเป็นสายสัมพันธ์อันซับซ้อนของปัจจุบันและอดีต

ผูกพันด้วยความรัก ความภักดี ความเสียสละ ต่อคำสัญญาที่ฟังไว้ สำคัญยิ่งกว่าชีวิต

ติดตามความรักของขุนไกรและรัศมีจันทร์ ที่ชะตาลิขิตให้กลับมาช่วยกันฟันฝ่าอุปสรรคตั้งแต่ต้นจนถึงบทสุดท้าย จากคำมั่นสัญญาที่ประกอบด้วยความรัก ความอาลัย และความตาย คำสัญญาที่ไม่เคยถูกทำลาย หรือจืดจางลงตามกาลเวลา แต่ยังคงรอคอยเวลาเพื่อที่จะทวงคืนคำสัญญา

www.se-ed.com

[sbc.fans](https://www.facebook.com/sbc.fans)

ISBN 978-616-08-3901-8

9 786160 839018

350 บาท

สัญญารักข้ามกาลเวลา
หมวด : วรรณกรรม-นวนิยายทั่วไป